

Critical Texts, Critically Read

I. Before the Departure From Sinai

A. Second Chances?

במדבר ט:א-יג

וידבר יקוק אל־משה במדבר־סיני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון לאמר יעשו בני־ישראל את־הפסח במועדו. בארבעה עשר־יום בחדש הזה בין הערבים תעשו אתו במעדו ככל־חקתיו וככל־משפטיו תעשו אתו

ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא־יכלו לעשת־הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא. ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את־קרבו יקוק במעדו בתוך בני ישראל. ויאמר אלהם משה עמדו ואשמעה מה־יצוה יקוק לכם.

וידבר יקוק אל־משה לאמר. דבר אל־בני ישראל לאמר איש איש כי־יהיה־טמא לנפש או בדרך רחקה לכם או לדרתיכם ועשה פסח ליקוק. בחדש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אתו על־מצות ומררים יאכלהו. לא־ישאירו ממנו עד־בקר ועצם לא ישברו־בו ככל־חקת הפסח יעשו אתו. והאיש אשר־הוא טהור ובדרך לא־יהיה וחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההוא מעמיה כי קרבן יקוק לא הקריב במעדו חטאו ישא האיש ההוא

HASHEM spoke to Moshe in the wilderness of Sinai, on the first new moon of the second year after the exodus from the land of Egypt, saying: Let the Israelite people offer the passover sacrifice at its set time: You shall offer it on the fourteenth day of this month, at twilight, at its set time; you shall offer it in accordance with all its rules and rites...

But there were some who were impure by contact with the dead and could not offer the passover sacrifice on that day. Appearing as we are by reason of a corpse, why must we be diminished, barred from presenting HASHEM's offering at its set time with the rest of the Israelites?" Moshe said to them, "Stand by, and let me hear what instructions HASHEM gives about you."

Regarding anyone—whether you or your posterity—who is defiled by contact with the dead or is on a long journey and would offer a passover sacrifice to

HASHEM: They shall offer it in the second month, on the fourteenth day of the month, at twilight. They shall eat it with unleavened bread and bitter herbs, and they shall not leave any of it over until morning. They shall not break a bone of it. They shall offer it according to all the laws of the Pesach Offering. But if anyone who is pure and not on a journey refrains from offering the passover sacrifice, that person shall be cut off from kin, for HASHEM's offering was not presented at its set time; that party shall bear the guilt.

B. Guided Travel

במדבר

וביום הקים את־המשכן כסה הענן את־המשכן לאהל העדת ובערב יהיה על־המשכן כמראה־אש עד־בקר. בן יהיה תמיד הענן יכסנו ומראה־אש לילה. ולפי העלות הענן מעל האהל ואחרי כן יסעו בני ישראל ובמקום אשר ישכן־שם הענן שם יחנו בני ישראל. על־פי יקוק יסעו בני ישראל ועל־פי יקוק יחנו כל־ימי אשר ישכן הענן על־המשכן יחנו. ובהאריך הענן על־המשכן ימים רבים ושמרו בני־ישראל את־משמרת יקוק ולא יסעו. ויש אשר יהיה הענן ימים מספר על־המשכן על־פי יקוק יחנו ועל־פי יקוק יסעו. ויש אשר־יהיה הענן מערב עד־בקר ונעלה הענן בבקר ונסעו או יומם ולילה ונעלה הענן ונסעו או־ימים או־חדש או־ימים בהאריך הענן על־המשכן לשכן עליו יחנו בני־ישראל ולא יסעו ובהעלתו יסעו. על־פי יקוק יחנו ועל־פי יקוק יסעו את־משמרת יקוק שמרו על־פי יקוק

ביד־משה {פ}

On the day that the Tabernacle was set up, the cloud covered the Tabernacle, the Tent of the Pact; and in the evening it rested over the Tabernacle in the likeness of fire until morning. It was always so: the cloud covered it, appearing as fire by night. And whenever the cloud lifted from the Tent, the Israelites would set out accordingly; and at the spot where the cloud settled, there the Israelites would make camp. At HASHEM's command the Israelites broke camp, and at HASHEM's command they made camp they remained encamped as long as the cloud stayed over the Tabernacle. When the cloud lingered over the Tabernacle many days, the Israelites observed HASHEM's mandate and did not journey on. At such times as the cloud rested over the Tabernacle for but a few days, they remained encamped

at HASHEM's command, and at HASHEM's command they broke camp. And at such times as the cloud stayed from evening until morning, they broke camp as soon as the cloud lifted in the morning. Day or night, whenever the cloud lifted, they would break camp. Whether it was two days or a month or a year—however long the cloud lingered over the Tabernacle—the Israelites remained encamped and did not set out; only when it lifted did they break camp. At HASHEM'S command they broke camp; they observed HASHEM's mandate—at HASHEM's bidding through Moshe.

C Blow Your Horn

במדבר י א-

וידבר יקוק אל־משה לאמר. עשה לך שתי חצוצרות כסף מקשה תעשה אתם והיו לך למקרא העדה ולמסע את־המחנות. ותקעו בהן ונועדו אליך כל־העדה אל־פתח אהל מועד. ואם־באחת יתקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל. ותקעתם תרועה ונסעו המחנות החנים קדמה ותקעתם תרועה שנית ונסעו המחנות החנים תימנה תרועה יתקעו למסעיהם. ובהקהיל את־הקהל תתקעו ולא תריעו. ובני אהרן הכהנים יתקעו בחצצרות והיו לכם לחקת עולם לדדתיכם וכי־תבאו מלחמה בארצכם על־הצר הצר אתכם והרעתם בחצצרת ונזכרתם לפני יקוק אלהיכם ונושעתם מאיביכם. וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם ותקעתם בחצצרת על עלתיכם ועל זבחי שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם אני יקוק אלהיכם

And HASHEM spoke to Moshe, saying:

Have two silver trumpets made; make them of hammered work. They shall serve you to summon the community and to set the divisions in motion.

When both are blown in long blasts, the whole community shall assemble before you at the entrance of the Tent of Meeting; and if only one is blown, the chieftains, heads of Israel's contingents, shall assemble before you. But when you sound short blasts, the divisions encamped on the east shall move forward; and when you sound short blasts a second time, those encamped on the south shall move forward. Thus short blasts shall be blown for setting them in motion, while to convoke the congregation you shall blow long blasts, not short ones. The

trumpets shall be blown by Aaron's sons, the priests; they shall be for you an institution for all time throughout the ages. When you are at war in your land against an aggressor who attacks you, you shall sound short blasts on the trumpets, that you may be remembered before the ETERNAL your Hashem and be delivered from your enemies. And on your joyous occasions—your fixed festivals and new moon days—you shall sound the trumpets over your burnt offerings and your sacrifices of well-being. They shall be a reminder of you before your Hashem: I, the ETERNAL, am your Hashem.

II. After the Departure From Sinai

A. A Step Too Far?

במדבר יא:ד-לד

והאספסוף אשר בקרבו התאוה וישבו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר. זכרנו את־הדגה אשר־נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת־החציר ואת־הבצלים ואת־השומים. ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל־המן עינינו. והמן כזרע־גד הוא ועינו כעין הבדלח. שטו העם ולקטו וטחנו ברחים או דכו במדכה ובשלו בפרור ועשו אתו עגות והיה טעמו כטעם לשד השמן. וברדת הטל על־המחנה לילה ירד המן עליו. וישמע משה את־העם בכה למשפחתיו איש לפתח אהלו ויחר־אף יקוק מאד ובעיני משה רע. ויאמר משה אל־יקוק למה הרעת לעבדך ולמה לא־מציתי חן בעיניך לשום את־משא כל־העם הזה עלי. האנכי הריתי את כל־העם הזה אם־אנכי ילדתיהו כִּי־תאמר אלי שאהו בחיקך כאשר ישא האמן את־הינק על האדמה אשר נשבעת לאבתיו. מאין לי בשר לתת לכל־העם הזה כִּי־יבכו עלי לאמר תנה־לנו בשר ונאכלה. לא־אוכל אנכי לבדי לשאת את־כל־העם הזה כי כבד ממני. ואם־ככה את־עשה לי הרגני נא הרג אם־מצאתי חן בעיניך ואל־אראה ברעתי

ו. ויאמר יקוק אל־משה אספה־לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת כִּי־הם זקני העם ושטריו ולקחת אתם אל־אהל מועד והתיצבו שם עמך וירדתי ודברתי עמך שם ואצלתי מן־הרוח אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אתך במשא העם ולא־תשא אתה לבדך ואל־העם תאמר התקדשו למחר ואכלתם בשר כי בכיתם באזני יקוק לאמר מי יאכלנו בשר כִּי־טוב לנו במצרים ונתן יקוק לכם בשר ואכלתם לא יום אחד תאכלון ולא יומים ולא חמשה ימים ולא עשרה ימים ולא עשרים

יום. עד. חדש ימים עד אשר יצא מאפכם והיה לכם לזרא יען כי מאסתם את יקוק אשר בקרבכם ותבכו לפניו לאמר למה זה יצאנו ממצרים.

ויאמר משה שש־מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב ואתה אמרת בשר אתן להם ואכלו חדש ימים. הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם אם את־כל־דגי הים יאסף להם ומצא להם. ויאמר יקוק אל־משה היד יקוק תקצר עתה תראה היקרך דברי אם־לא.

ויצא משה וידבר אל־העם את דברי יקוק ויאסף שבעים איש מזקני העם ויעמד אתם סביבת האהל. וירד יקוק בענן וידבר אליו ויאצל מן־הרוח אשר עליו ויתן על־שבעים איש הזקנים ויהי כנוח עליהם הרוח ויתנבאו ולא יספו... ויאסף משה אל־המחנה הוא וזקני ישראל ורוח נסע מאת יקוק ויגז שלוים מן־הים ויטש על־המחנה כדרך יום כה וכדרך יום כה סביבות המחנה וכאמתים על־פני הארץ. ויקם העם כל־היום ההוא וכל־הלילה וכל יום המחרת ויאספו את־השלו הממעיט אסף עשרה חמרים וישטחו להם שטוח סביבות המחנה. הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת ואף יקוק חרה בעם ויך יקוק בעם מכה רבה מאד. ויקרא את־שם־המקום ההוא קברות התאוה כי־שם קברו את־העם המתאווים

The ruffraff in their midst felt a gluttonous craving; and then the Israelites wept and said, "If only we had meat to eat! We remember the fish that we used to eat free in Egypt, the cucumbers, the melons, the leeks, the onions, and the garlic. Now our gullets are shriveled. There is nothing at all! Nothing but this manna to look to!" Now the manna was like coriander seed, and in color it was like bdellium. The people would go about and gather it, grind it between millstones or pound it in a mortar, boil it in a pot, and make it into cakes. It tasted like rich cream. When the dew fell on the camp at night, the manna would fall upon it. Moshe heard the people weeping, every clan apart, at the entrance of each tent. HASHEM was very angry, and Moshe was distressed. And Moshe said to HASHEM, "Why have You dealt ill with Your servant, and why have I not enjoyed Your favor, that You have laid the burden of all this people upon me? Did I produce all this people, did I engender them, that You should say to me, 'Carry them in your bosom as a caregiver carries an infant,' to the land that You have promised on oath to their fathers? Where am I to get meat to give to all this people, when they whine before me and say, 'Give us meat to eat!' I cannot carry all this people by

myself, for it is too much for me. If You would deal thus with me, kill me rather, I beg You, and let me see no more of my wretchedness!”

Then HASHEM said to Moshe, “Gather for Me seventy of Israel’s elders of whom you have experience as elders and officers of the people, and bring them to the Tent of Meeting and let them take their place there with you. I will come down and speak with you there, and I will draw upon the spirit that is on you and put it upon them; they shall share the burden of the people with you, and you shall not bear it alone. And say to the people: Purify yourselves for tomorrow and you shall eat meat, for you have kept whining before HASHEM and saying, ‘If only we had meat to eat! Indeed, we were better off in Egypt!’ HASHEM will give you meat and you shall eat. You shall eat not one day, not two, not even five days or ten or twenty, but a whole month, until it comes out of your nostrils and becomes loathsome to you. For you have rejected HASHEM who is among you, by whining before [Hashem] and saying, ‘Oh, why did we ever leave Egypt!’”

But Moshe said, “The people who are with me number six hundred thousand foot soldiers [alone]; yet You say, ‘I will give them enough meat to eat for a whole month.’ Could enough flocks and herds be slaughtered to suffice them? Or could all the fish of the sea be gathered for them to suffice them?” All right

And HASHEM answered Moshe, “Is there a limit to HASHEM’s power? You shall soon see whether what I have said happens to you or not...”

A wind from HASHEM started up, swept quail from the sea and strewed them over the camp, about a day’s journey on this side and about a day’s journey on that side, all around the camp, and some two cubits deep on the ground. The people set to gathering quail all that day and night and all the next day—even the one who gathered least had ten *homer* s—and they spread them out all around the camp. The meat was still between their teeth, not yet chewed, when HASHEM’s anger blazed forth against the people and HASHEM struck the people with a very severe plague. That place was named Kibroth-hattaavah, because the people who had the craving were buried there.

7

OU P'shat in the Parsha 2026

Rabbi Shmuel Goldin

rgoldin@ahavathtorah.org